



Arrest

nr. 236 766 van 11 juni 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 april 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 mei 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. ANTYCHIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster verkrijgt van de Poolse autoriteiten een Schengenvizum geldig in de periode van 10 augustus 2018 tot 9 februari 2019.

1.2. Op 6 september 2018 treedt verzoekster in Denemarken in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.3. Op 9 oktober 2018 meldt verzoekster zich aan bij de administratieve diensten van de stad Brugge. Zij wordt in het bezit gesteld van een aankomstverklaring die haar verblijf toelaat tot 9 november 2018.

1.4. Verzoekster dient op 23 oktober 2018, in functie van haar Belgische echtgenoot, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 19 april 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.10.2018 werd ingediend door:

<i>Naam: [O.]</i>	<i>Voorna(a)m(en): [N.]</i>	<i>Nationaliteit: Russische</i>
<i>Geboortedatum: [...]</i>	<i>Geboorteplaats: [...]</i>	<i>RR: [...]</i>
<i>Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]</i>		

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijs van bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon legt betrokkene volgende documenten voor:

- Brief dd. 17.07.2018 van de Federale Pensioendienst waaruit blijkt dat de Belg vanaf juli 2018 maandelijks 1096,48 euro inkomsgarantie voor ouderen ontvangt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de inkomensgarantie voor ouderen die de Belg ontvangt geen 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast betreft zoals voorgeschreven door bovenvermeld artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Dat komt heden immers op 1505,78 euro per maand.

Verder legt betrokkene volgende documenten van zichzelf voor:

- Arbeidsovereenkomst met N.V. Activa dd.30.01.2019
- Begeleidingsattest en opleidingsattest
- Loonbrief uit tewerkstelling bij Activa voor de maand februari 2019 waaruit blijkt dat betrokkene 520,75 euro heeft verdiend
- Contract inburgering, Attest van aanmelding bij Agentschap Integratie en Inburgering

Aangezien artikel 40ter stelt dat 'bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen...' , kunnen wij deze inkomsten niet in aanmerking nemen. Ook de documenten met betrekking tot de inburgering van betrokkene doet geen afbreuk op bovenstaand feit.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijke situatie een behoefteanalyse te worden doorgevoerd. Hiervoor legt de Belgische referentiepersoon een geschreven verklaring voor waaruit zou moeten blijken dat hij na aftrek van huishuur, eten, water, gas en elektriciteit nog over 200 euro beschikt voor alle andere resterende kosten. Vooreerst dient hierbij opgemerkt te worden dat deze verklaring slechts als een verklaring op eer kan worden beschouwd waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Het is uiteraard de bedoeling dat het bewijs daadwerkelijk wordt geleverd welke de vaste en variabele kosten zijn van het gezin opdat een der dege behoefteanalyse zou kunnen worden gemaakt. Zelfs indien de kosten zouden overeenstemmen met de verklaringen van de referentiepersoon, quod non, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat alle overige vaste en variabele kosten (verzekeringen, (tele)communicatie, kledij, dokterskosten) met 200 euro voldaan kunnen worden. Te meer gezien de hoge leeftijd van de referentiepersoon. Dit brengt ongetwijfeld wel eens onvoorziene kosten met zich mee. Om een concreet bedrag te kunnen berekenen over hetwelke de referentiepersoon zou moeten beschikken om in het levensonderhoud van hem en zijn echtgenote te kunnen voorzien ontbreekt het ons aan voldoende verifieerbare informatie. Grofweg kunnen we echter wel stellen dat het richtbedrag van 120% van het

leefloon voor 2 volwassenen, gezien de concrete situatie van de partners, alleminst te veel gevraagd kan zijn.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster vat het middel in de synthesesmemorie samen als volgt:

"Verzoekster roept in schending van het materieel motiveringsbeginsel.

De materiele motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijke bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van de handeling in aanmerking genomen worden.

De materiele motivering vereist dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

Bestreden beslissing steunt zich op bepalingen van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet, die verzoekster meent geschonden te zijn.

Verzoekster meent dat de voorgehouden schending van de materiele motiveringsplicht in het licht van het artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet moet onderzocht worden.

In de bestreden beslissing en haar nota met opmerkingen betwist verweerder niet dat man van verzoekster, [H.U.], de inkomensgarantie voor ouderen ten bedrage van 1.096, 48 euro per maand ontvangt.

Er is geen enkele betwisting dat de inkomensgarantie voor ouderen in aanmerking komt als bestaansmiddel bij gezinshereniging (RvS 12 februari 2019, nr. 243.676).

Verzoekster leverde bewijzen van haar tewerkstelling bij NV Activa en vloeiende hieruit inkomen van 520, 75 euro netto per maand.

Verweerder beschikte over ontegensprekelijke bewijzen dat beide echtgenoten in totaal 1.617, 23 euro netto per maand hebben.

In de bestreden beslissing wordt over verzoeksters inkomsten uit tewerkstelling het volgende gesteld:

"Verder legt betrokkene volgende documenten van zichzelf voor: arbeidsovereenkomst met NV Activa dd. 30.01.2019, begeleidingsattest en opleidingsattest, loonbrief uit tewerkstelling bij Activa voor de

maand februari 2019 waaruit blijkt dat betrokkene 520, 75 euro heeft verdiend, contract inburgering, Attest van aanmelding bij Agentschap Integratie en Inburgering.

Aangezien artikel 40 ter stelt dat "bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen...", kunnen wij deze inkomsten niet in aanmerking nemen".

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is genomen omdat de gemachtigde alleen rekening heeft gehouden met de inkomsten van de referentiepersoon, en niet met haar eigen inkomsten. Nochtans werkt verzoekster bij NV Activa op basis van haar arbeidscontract, hetgeen ook blijkt uit de loonbrief die zij bij haar verblijfsaanvraag voorgelegd had.

Verzoekster wijst hierop dat zij met de referentiepersoon samenwoont en dat ze één huishouding hebben, zodat de referentiepersoon wel degelijk ook over de inkomsten van verzoekster beschikt.

Dat krachtens artikel 221 Burgerlijke Wetboek – elke echtgenoot verplicht naar vermogen bij te dragen tot de lasten van het huwelijk. Als een van de echtgenoten die verplichting niet nakomt, kan de andere echtgenoot zich door de familierechtbank laten machtigen om de inkomsten van de eerste echtgenoot te ontvangen.

Daarom moest/ moet verweerder rekening houden met de twee inkomens en ze samen beschikken over meer dan 120 % van het leefloon (dus 1.617, 23 euro netto per maand in plaats van vereiste 1.505, 78 euro).

Volgens artikel 40 ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet de Belgische onderdaan wat betreft de familieleden vermeldt in artikel 40 bis §2, eerste lid, 1° tot 3° aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen "beschikt".

Verweerder gaat eraan voorbij dat de wetbepaling niet stelt dat deze over stabiele, toereikende en regelmatige "eigen" bestaansmiddelen beschikt.

Deze wetbepaling voorziet aldus niet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, maar wel met deze waarover deze Belgische onderdaan "beschikt".

Uit Van Daele en Wolters blijkt duidelijk dat zijn het woord "beschikken" verklaren als respectievelijk:

"1. beslissen over: afwijzend op iets beschikken; 2.gebruikmaken van: vrij (kunnen) beschikken over" of "1. gebruik kunnen maken (van iemand of iets) 2. beslissen over". Deze betekenis van de term "beschikken" houdt niet in dat men enkel van eigen middelen kan gebruik maken.

Ondanks het feit dat in de bestreden beslissing wel degelijk deze term "beschikken" gehanteerd wordt, zoals vermeldt in artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet, worden de inkomsten van verzoekster toch buiten beschouwing gelaten, louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn.

Er blijkt evenwel niet dat de wetgever in artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet enige vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan heeft willen stellen.

Het is allerm minst uitgesloten dat verzoeksters echtgenoot, als Belgische referentiepersoon, kan beschikken over de bestaansmiddelen van verzoekster, in casu de inkomsten uit haar tewerkstelling bij NV Activa.

Verzoekster verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot de interpretatie van de term "beschikken" in het kader van de Burgerschapsrichtlijnen.

In het kader van de richtlijn 90/364/EEG diende het Hof van Justitie in Grote kamer zich in dit arrest Commissie tegen België van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 te buigen over de voorwaarde dat de burger van de Unie over toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken om te voorkomen dat hij/zij en zijn/haar familielid ten laste komen van de sociale bijstand en de vraag of hiertoe enkel rekening dient te worden gehouden met de eigen bestaansmiddelen van de burger van de Unie, of ook met deze van de echtgeno(o)t(e) of kinderen en met deze van "een derde", ofwel een levensgezel waarmee geen enkele juridische band bestaat.

Het Hof was van mening dat het vereiste dat de burger van de Unie zelf over die bestaansmiddelen dient te beschikken zonder dat hij zich dienaangaande kan beroepen op de bestaansmiddelen van een familielid dat hem vergezelt, een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen toevoegt die onevenredig is met het recht op vrij verkeer (arrest Zhu en Chen van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02).

Het Hof stelde dat ook de bestaansmiddelen van een levensgezel waarmee geen juridische band bestaat die een verplichting oplegt in elkaars onderhoud te voorzien, niet mogen worden uitgesloten. Het Hof acht immers het verlies van toereikende bestaansmiddelen een latent risico, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van een derde afkomstig zijn, zelfs indien de derde er zich toe heeft verbonden om de houder van het verblijfsrecht financieel te steunen.

Het Hof stelt nadrukkelijk in punt 47 van het arrest Commissie t. België dat de herkomst van de bestaansmiddelen niet automatisch een invloed heeft op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt (zie ook HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, punt 30, Zhu en Chen; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alokpa, punt 27).

In zijn arrest van 16 juli 2015 in de zaak C-218/14 bevestigde het Hof van Justitie deze rechtspraak. Het Hof benadrukte dat in het kader van de vraag of een burger van de Unie voor zichzelf en zijn familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat .. het minste vereiste (wordt gesteld) met betrekking tot de herkomst van die middelen, welke met name door de derdelander ter beschikking kunnen zijn gesteld”.

Alhoewel de bovenvermelde rechtspraak in principe geen toepassing vindt in deze zaak, wordt niet ingezien waarom het risico op verlies van toereikende bestaansmiddelen anders moet worden ingeschat voor een Belgische onderdaan en zijn familieleden. Een analoge interpretatie van het begrip “beschikken” in artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet dringt zich op.

Deze standpunt is verwoord in arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – nr. 16 344 van 1 maart 2016 en nr. 16 345 van 1 maart 2016, waar de Raad tot besluit komt “dat de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet op een Unierechtelijke conforme wijze moet worden uitgelegd, zodat bij het nagaan of aan deze vereiste al dan niet is voldaan ook rekening moet worden gehouden met de bestaansmiddelen van een derdelander waarover de Belgische gezinshereniger beschikt”.

Verzoekster meent dat verweerder op basis van verkeerde lezing van artikel 40 ter van Vreemdelingenwet geconcludeerd heeft dat er principieel geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten uit een persoonlijke tewerkstelling van verzoekster om te bepalen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De argumentatie van verweerder in haar nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan bovenvermelde argumentatie van verzoekster.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk genomen en er is sprake van schending van de motiveringsplicht iuncto artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet.”

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven weer op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als echtgenote van een Belg, omdat niet blijkt dat de te vervoegen Belgische echtgenoot beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verweerder neemt de bestaansmiddelen van de Belgische echtgenoot bestaande uit de inkomensgarantie voor ouderen in aanmerking, maar oordeelt dat deze ontoereikend zijn. Deze bestaansmiddelen bedragen maandelijks 1096,48 euro en liggen, zo stelt verweerder vast, lager dan het referentiebedrag van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. In het kader van de door te voeren behoefteanalyse is verweerder van mening dat het richtbedrag van 120% van het leefloon voor twee volwassenen het minimum is waarover de Belgische echtgenoot moet beschikken. Verweerder motiveert dat zelfs voor zover de zelfverklaarde uitgaven van de referentiepersoon zouden worden aangenomen, moeilijk kan worden aanvaard dat hij met de resterende 200 euro alle andere vaste en variabele kosten – zoals verzekeringen, (tele)communicatie, kledij en dokterskosten – kan betalen. Hij houdt rekening met de hoge leeftijd van de referentiepersoon en stelt dat deze ongetwijfeld onvoorziene kosten met zich meebrengt. Verweerder oordeelt nog dat de eigen inkomsten van verzoekster niet in aanmerking kunnen worden genomen, omdat het de Belgische onderdaan is die moet aantonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in het voorliggende geval is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.3. Het opgeworpen middel dient te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. In deze roept verzoekster ook een schending in van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoekster diende een aanvraag tot gezinshereniging in om haar Belgische echtgenoot in België te vervoegen. Het is niet betwist dat deze laatste nog geen gebruik heeft gemaakt van zijn rechten van vrij verkeer als burger van de Europese Unie. In deze situatie gelden de volgende bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

Verzoekster gaat niet akkoord met het motief in de bestreden beslissing dat geen rekening kan worden gehouden met haar eigen inkomsten, omdat het de Belgische onderdaan is die moet aantonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Zij stelt samen te wonen en een gemeenschappelijke huishouding te hebben met haar Belgische echtgenoot, waardoor volgens haar moet worden aangenomen dat haar echtgenoot wel degelijk ook beschikt over haar inkomsten. Zij wijst op het bepaalde in artikel 221 van het Burgerlijk Wetboek, dat iedere echtgenoot naar eigen vermogen bijdraagt in de lasten van het huwelijk en dat wanneer een van de echtgenoten deze

verplichting niet nakomt, de andere zich door de familierechtbank kan laten machtigen om diens inkomsten te ontvangen. Zij wijst ook nog op de betekenis van het woord “beschikken” volgens Van Dale en Wolters. Volgens verzoekster heeft de wetgever in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geen enkele vereiste gesteld met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen en moet het dus niet per definitie eigen inkomsten betreffen. Zij verwijst ook nog naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie inzake de gezinshereniging met Unieburgers die wel gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer en waarin geen vereiste wordt gesteld met betrekking tot de herkomst van de middelen. Zij erkent dat deze rechtspraak in principe geen toepassing vindt in haar geval, maar betoogt dat een analoge interpretatie van het begrip ‘beschikken’ zich opdringt. Verzoekster is om deze redenen van mening dat in de bestreden beslissing een verkeerde interpretatie van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt gemaakt en deze beslissing kennelijk onredelijk is.

Wat betreft verzoeksters argument dat ook rekening moet worden gehouden met haar inkomen uit tewerkstelling, moet worden verwezen naar het arrest nr. 149/2019 van het Grondwettelijk Hof van 24 oktober 2019 waarin het Hof ingevolge een aantal prejudiciële vragen die door de Raad van State werden gesteld, een onderzoek heeft gevoerd naar de interpretatie van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en inzonderheid van de term “beschikt”, volgens dewelke enkel de persoonlijke inkomsten van de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend in aanmerking kunnen worden genomen als “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”, met uitsluiting van die van zijn echtgenoot, met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht via gezinshereniging. Het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld als volgt:

“B.9.1. Het staat aan het Hof erop toe te zien dat de regels die de wetgever aanneemt wanneer hij het recht van de Europese Unie omzet, niet ertoe leiden ten aanzien van de eigen onderdanen verschillen in behandeling in het leven te roepen die niet redelijk verantwoord zouden zijn.

B.9.2. Wanneer de wetgever de voorwaarden voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging regelt die van toepassing zijn op personen die zich in vergelijkbare situaties bevinden, maar waarvan een categorie, in tegenstelling tot de andere, onder het Unierecht valt, is hij echter niet verplicht strikt identieke regels in te stellen, gelet op de bij de richtlijn 2004/38/EG nagestreefde doelstelling wat betreft het vrij verkeer van personen.

De inachtneming van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie tussen de « burgers van de Unie » en de Belgen kan, wegens de bijzondere situatie van elk van die twee categorieën van personen, bepaalde verschillen in behandeling toelaten. Aldus zou het feit dat de wetgever, ten aanzien van een categorie van personen, de regelgeving van de Unie omzet, het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie niet kunnen schenden, om de enkele reden dat de wetgever ze niet tevens doet gelden voor een categorie van personen die niet aan die regelgeving van de Unie is onderworpen, te dezen de familieleden van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer en wiens situatie aldus niet het aanknopingspunt met het Unierecht vertoont dat, voor de familieleden bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, onontbeerlijk is om een verblijfsrecht op grond van die bepaling te verkrijgen.

Dat verschil in behandeling moet echter redelijk worden verantwoord om bestaanbaar te zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

B.10.1. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 regelt het verlenen van een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging, zodat het niet zonder redelijke verantwoording is dat de financiële situatie van de gezinshereniger en niet die van zijn echtgenoot bepalend is. Het is immers slechts op grond van de situatie van de gezinshereniger dat de betrokken echtgenoot een verblijfsrecht kan bekomen, ongeacht de financiële middelen waarover hij beschikt.

Aan de voorwaarde dat de gezinshereniger moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen moet zijn voldaan opdat aan zijn echtgenoot een verblijfsrecht op grond van gezinshereniging kan worden toegekend. Krachtens artikel 9 van de wet van 15 december 1980 moet een machtiging voor een verblijfsrecht, behoudens welbepaalde uitzonderingen, worden aangevraagd bij de Belgische of consulaire post in het buitenland die bevoegd is voor de betrokken vreemdeling. Het feit dat de echtgenoot in zijn land van herkomst desgevallend over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, waarborgt niet dat hij die inkomsten zal behouden bij zijn verblijf in België. Evenmin volgt uit het bestaan van een huwelijksband dat de gezinshereniger over de inkomsten van zijn echtgenoot ook effectief zou kunnen beschikken.

B.10.2. De mogelijkheid voor familieleden van een burger van de Unie om zich te beroepen op artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, teneinde zich bij deze burger te voegen, strekt ertoe een van de fundamentele doelstellingen van de Unie te verwezenlijken, namelijk het vrij verkeer op het grondgebied van de lidstaten, onder objectieve voorwaarden van vrijheid en waardigheid (overwegingen 2 en 5 van de richtlijn 2004/38/EG).

Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 daarentegen vloeit voort uit het streven van de wetgever naar een eerlijk beleid inzake immigratie en streeft een doelstelling na die verschillend is van die welke met het Unierecht inzake vrij verkeer wordt nagestreefd.

B.10.3. Bij zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 heeft het Hof geoordeeld dat de wetgever, door inzake gezinshereniging aan een Belg striktere voorwaarden op te leggen dan ten aanzien van een niet-Belgische Europese burger, een relevante maatregel heeft genomen in het licht van de doelstelling om de migratiestromen te beheersen die door de gezinshereniging ontstaan, nu hij heeft vastgesteld dat het aantal Belgen die een aanvraag tot gezinshereniging kunnen indienen ten voordele van familieleden aanzienlijk is toegenomen, doordat de toegang tot de Belgische nationaliteit is vergemakkelijkt en de meeste gevallen van gezinshereniging betrekking hebben op Belgen die in ons land uit migranten zijn geboren of die Belg zijn geworden (B.52.1 en B.52.2).

B.10.4. Het Hof heeft eveneens geoordeeld dat het opleggen aan de Belgische gezinshereniger van striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel is om het voortbestaan van het sociaalebijsstandsstelsel en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren. Het Hof heeft er daarbij op gewezen dat in tegenstelling tot de burger van de Unie, wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, de Belg over het recht op sociale bijstand beschikt zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen. Het Hof heeft er eveneens op gewezen dat de eerbiediging van het gezinsleven de overheid de verplichting kan opleggen om geen einde te maken aan het verblijfsrecht van een familielid van een Belg die sedert een aantal jaren legaal op het grondgebied verblijft (B.52.3).

B.10.5. Voorts gelden andere eisen inzake de bestaansmiddelen waarover de gezinshereniger ten behoeve van zichzelf dient te beschikken, naargelang het gaat om een Belg dan wel om een Unieburger. Opdat een Unieburger een verblijfsrecht voor zichzelf zou kunnen verkrijgen, dient hij krachtens artikel 7, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG reeds te beschikken over toereikende bestaansmiddelen, terwijl zulks niet het geval is voor een Belg, die over een onvoorwaardelijk verblijfsrecht op het Belgische grondgebied beschikt, waarbij zijn inkomsten niet in aanmerking worden genomen. Aldus worden striktere financiële eisen gesteld aan de Unieburger, die, in tegenstelling tot een Belgische gezinshereniger, niet zelf ten laste mag vallen van de overheid en wiens inkomsten mee kunnen waarborgen dat een dergelijk risico zich niet voordoet wanneer ook zijn echtgenoot met hem in de gastlidstaat verblijft.

B.10.6. Uit het bovenstaande blijkt dus dat, hoewel de vereisten die worden gesteld met betrekking tot de inkomsten waarover de gezinshereniger dient te beschikken, vervat in artikel 40ter van de wet van 15 december 1980, enerzijds, en in artikel 40bis, anderzijds, beogen te voorkomen dat de familieleden ten laste vallen van de overheid, het risico dat die situatie zich ook voordoet redelijkerwijze groter kan worden geacht bij de gezinshereniging met een Belg. Bijgevolg berust het verschil in behandeling waarover het Hof wordt ondervraagd op een objectief en pertinent criterium van onderscheid.

B.10.7. Overigens verhindert het feit dat de Belgische gezinshereniger niet voldoet aan de vereisten gesteld in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, op zich niet dat zijn echtgenoot een verblijfsrecht kan verkrijgen. Volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 dient de minister of zijn gemachtigde in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien, zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden.

B.10.8. Gelet op het voorgaande heeft het verschil in behandeling, op het vlak van de herkomst van de bestaansmiddelen, tussen de Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer en de andere burgers van de Unie, geen onevenredige gevolgen."

Het Grondwettelijk heeft dus gesteld dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt, in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend dient te beschikken opdat zijn echtgenote een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn. De vereiste van de bestaansmiddelen van een statische Belg die niet onder de toepassing valt van de richtlijn 2004/38/EG, kan strikter worden ingeschat dan voor een Unieburger die zijn recht op vrij verkeer wel heeft uitgeoefend, zonder dat dit een schending inhoudt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Het Grondwettelijk Hof stelde hierbij ook vast dat uit het bestaan van een huwelijksband niet volgt dat de gezinshereniger ook effectief zou kunnen beschikken over de inkomsten van zijn echtgenoot. Het door verzoekster aangehaalde artikel 221 van het Burgerlijk Wetboek noopt niet tot een andere vaststelling (RvS 28 juni 2016, nr. 235.265), net zomin als het samenwonen of het op algemene wijze poneren dat er sprake is van een gemeenschappelijke huishouding.

In het licht van hetgeen voorafgaat, toont verzoekster niet aan dat verweerder een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet door te stellen dat geen rekening kan worden gehouden met haar eigen inkomsten aangezien het de Belgische referentiepersoon is die moet aantonen dat hij over de vereiste bestaansmiddelen beschikt. Enig kennelijk onredelijk handelen wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

Waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedenterwaarde hebben.

Een miskenning van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.4. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Zij vat het middel in de synthesesamenvatting samen als volgt:

“Art. 8. Recht op eerbiediging van privé-, familie – en gezinsleven.

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn thuis en zijn briefwisseling.

1. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungezi v. Frankrijk, par. 46).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, §83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het gezinsleven een “fair balance” moet worden tussen het belang van de vreemdeling en dienst familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Verzoekster meent dat nergens uit het dossier blijkt dat verweerder een belangenafweging gemaakt heeft. Verweerder houdt geen rekening met het gezinsleven van verzoekster en haar Belgische man.

De bestreden beslissing maakt het gezinsleven van beide echtgenoten in België onmogelijk.

De enige redenen waarom de gezinshereniging werd geweigerd – omdat bejaarde man van verzoekster als enige inkomen de inkomensgarantie voor ouderen heeft.

De echtgenoot van verzoekster is meer dan 80 jaar oud en fysisch niet in staat om ergens nog tewerkgesteld te worden. Het is uitgesloten dat de hoogbejaarde echtgenoot van verzoekster ergens werk vindt. Zelfs als hij zich op een Belgische arbeidsmarkt aanbiedt wordt hij om veiligheid/ medische overwegingen niet aangenomen.

Het komt neer dat aan gepensioneerd man van verzoekster, omwille van zijn lage / vast inkomensgarantiebedrag, het recht op gezinsleven met betrokkene in België werd ontzegd.

Volgens haar nota met opmerkingen van verweerder: “verweerder benadrukt daarnaast dat de bestreden beslissing in casu genomen werd zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Er kan niet

worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg kunnen hebben”.

Blijkbaar vergeet verweerder dat als het gevolg van de bestreden beslissing betrokkene haar verblijfsrecht in het Koninkrijk dreigt te verliezen en het bevel van het grondgebied zal krijgen.

Dat door deze bestreden beslissing en hierna opvolgende bevel om het Belgisch grondgebied te verlaten de Belgische echtgenoot van verzoekster zal verplicht worden om het grondgebied van de Unie te verlaten (om zijn vrouw naar het land van herkomst volgen) en hem zo het effectieve genot zal ontzegd worden van de belangrijkste aan de status van Unieburger ontleende rechten.

Bijkomend zal de Belgische echtgenoot zonder enige inkomen vallen.

Volgens artikel 42 van het KB van 23 mei 2001 “tot instellen van een algemeen reglement betreffende de inkomensgarantie voor ouderen” zal de echtgenoot van verzoekster zijn inkomensgarantie verliezen als hij met verzoekster naar land van haar herkomst verhuist en het Belgische grondgebied verlaat.”

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In de bestreden beslissing, die een antwoord vormt op een vraag van verzoekster om gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, wordt het gezinsleven tussen hen niet betwist. Door het nemen van een beslissing inzake deze aanvraag aan de hand van de verblijfsvoorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet moet ook worden aangenomen dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster poneert, haar gezinsleven op zich wel degelijk in rekening is gebracht.

In zoverre verzoekster betoogt dat omtrent haar gezinsleven in de bestreden beslissing ten onrechte geen belangenafweging heeft plaatsgevonden, merkt de Raad nog op dat deze belangenafweging in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Ter zake kan worden verwezen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 met nr. 121/2013, waarin onder meer het volgende werd gesteld:

“B.64.7. De verzoekende partijen voeren ten slotte nog aan dat het instellen van een inkomensvereiste ten aanzien van de gezinshereniger die zijn echtgenoot bij zich wil voegen, afbreuk zou doen aan het recht op de bescherming van het gezinsleven en aan het recht om te huwen. Aldus zou artikel 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 strijdig zijn met de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 8, 12 en 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten.

B.64.8. Volgens een vaststaand beginsel van internationaal recht zijn Staten bevoegd om de toegang van vreemdelingen tot hun grondgebied te regelen. Zoals uiteengezet in B.6.6, erkent artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht van een vreemdeling om in een bepaald land te verblijven en houdt het niet de verplichting in voor de verdragspartijen om rekening te houden met de keuze van een echtpaar om in een welbepaald land te wonen. De bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en streeft een legitieme doelstelling na. Om de redenen uiteengezet onder B.52, kan de bestreden maatregel daarmee niet als onevenredig worden beschouwd.”

En, onder punt B.52:

“B.52.1. De zorg om de gezinshereniging van de Belgen te contingencyen vertrekt van de vaststelling dat « de meeste gevallen van gezinshereniging betrekking hebben op Belgen die in ons land uit migranten zijn geboren, of die Belg zijn geworden dankzij de snel-Belg-wet » (Parl. St., Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/018, p. 166).

De wetgever heeft redelijkerwijs rekening kunnen houden met het feit dat, wegens verscheidene wetswijzigingen, de toegang tot de Belgische nationaliteit in de loop van de laatste jaren is vergemakkelijkt, zodat het aantal Belgen die een aanvraag tot gezinshereniging kunnen indienen ten voordele van hun familieleden, aanzienlijk is toegenomen.

B.52.2. Hoewel zij het gevolg is van een keuze van de wetgever, maakt die omstandigheid het mogelijk de relevantie te verantwoorden van het verschil in behandeling teneinde de migratiestromen te beheersen die de gezinshereniging doet ontstaan. Zelfs in de veronderstelling dat sommige lidstaten van de Europese Unie op dezelfde wijze als België de toegang tot hun nationaliteit hebben vergemakkelijkt, vermocht de wetgever zich redelijkerwijs te baseren op het feit dat het aantal van hun onderdanen die in België verblijven beperkt zou blijven en dat het verblijf van die laatsten aan striktere voorwaarden is onderworpen dan het, in beginsel absolute, recht van de Belg om op het nationale grondgebied te verblijven.

Ten aanzien van een Belg striktere voorwaarden inzake gezinshereniging opleggen dan ten aanzien van een niet-Belgische Europese burger blijkt dus ten opzichte van die doelstelling een relevante maatregel. Voor zover ze daarmee evenredig zijn, kunnen de drie door de verzoekende partijen bekritiseerde verschillen in behandeling bijgevolg worden verantwoord wegens de doelstelling die erin bestaat de migratiestromen te beheersen.

De omstandigheid dat de Belg die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, aan de toepassing van die striktere voorwaarden ontsnapt, doet aan die conclusie geen afbreuk. In het kader van een immigratiebeleid, dat tot complexe en ingewikkelde afwegingen noopt en waarbij rekening dient te worden gehouden met de vereisten die voortvloeien uit het recht van de Europese Unie, beschikt de wetgever over een ruime beoordelingsbevoegdheid.

B.52.3. Bovendien vormen de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren.

In tegenstelling met de « burger van de Unie », wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, beschikt de Belg over het recht op de sociale bijstand zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen, zodat het feit dat aan de Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en die gebruik wenst te maken van zijn recht op gezinshereniging de verplichting wordt opgelegd aan te tonen dat hij over meer financiële en materiële middelen beschikt dan de « burger van de Unie », het mogelijk maakt het voortbestaan van het socialezekerheidsstelsel te verzekeren.

Het kan immers niet worden uitgesloten, enerzijds, dat de tenlasteneming van zijn familieleden de financiële situatie van die Belgische onderdaan zodanig verergert dat hij, na verloop van een bepaalde periode, van de sociale bijstand afhankelijk wordt om zijn eigen essentiële behoeften te verzekeren en, anderzijds, dat het recht op de eerbiediging van het gezinsleven, verankerd in artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, aan de overheden de verplichting oplegt om, zelfs in een dergelijke situatie, geen einde te maken aan het verblijf van zijn familieleden die in voorkomend geval sedert een bepaald aantal jaren legaal op het Belgische grondgebied verblijven.”

Gelet op het voorgaande, en aangezien niet aannemelijk is gemaakt dat is voldaan aan de inkomensvoorwaarde bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, moest verweerder in het kader van het onderzoek naar het voldaan zijn aan de voorwaarden tot gezinshereniging in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet overgegaan tot een proportionaliteitstoets, en is een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

Voorts wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt en hiermee ook niet gepaard gaat. Deze beslissing heeft op zich dus geenszins tot gevolg dat verzoekster of haar Belgische echtgenoot zou(den) worden verplicht om het grondgebied van de Unie te verlaten of nog dat de Belgische echtgenoot zonder inkomsten zal vallen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS